

Prevela
Tatjana Medić

Laguna

Naslov originala

Hanif Kureishi

SOMETHING TO TELL YOU

Copyright © Hanif Kureishi, 2008

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Stigoh do raskršća
I padoh na kolena*

Robert Džonson

Prvi deo

PRVO POGLAVLJE

Tajne su moja valuta: njima mešetarim da zaradim za život. Tajne o ljudskim žudnjama, o onome što ljudi zaista žele i onome čega se najviše plaše. Tajne o razlozima zašto je ljubav naporna, seks komplikovan, život bolan i smrt tako blizu a ipak toliko daleko. Zašto su uživanje i kazna tako blisko povezani? Kako govore naša tela? Zašto sebe guramo u bolest? Zašto priželjkujemo neuspeh? Zašto teško prihvatamo uživanje?

Iz moje ordinacije upravo je izašla jedna žena. Druga stiže za dvadeset minuta. Nameštam jastučice na kauču za analizu i opuštam se u svojoj fotelji, u drugačijoj tišini, dok srkućem čaj i u glavi premotavam misli, rečenice i detalje iz naših razgovora, reči kojima smo se dopunjavali i pauze između njih.

Kako mi se ovih dana često dešava, počinjem da razmišljam o poslu, o problemima koji me muče, o tome kako se uopšte dogodilo da mi ovo postane hleb nasušni, moj poziv, moje zadovoljstvo. Sve više me zbunjuje činjenica što me je na ovaj posao podstaklo ubistvo – čija je danas godišnjica, ali kako čovek da obeleži tako nešto? – nakon kog me je i moja prva ljubav, Ađita, zauvek napustila.

Ja sam psihoanalitičar. Drugim rečima, čitam misli i znakove. Ponekad me nazivaju psihićem, isceliteljem, detektivom,

otvaračem vrata, kopačem po prljavštini ili pak običnim šarlatanom ili prevarantom. Kao i mehaničar koji leži ispod kola, i ja radim s onim što se nalazi sakriveno ispod fasade: uobraziljama, željama, lažima, snovima, košmarima – svetom ispod sveta, rečima istine ispod reči laži. Uzimam za ozbiljno ono što je krajnje bizarno i neuhvatljivo; zalazim tamo gde ne dopire reč, to jest tamo gde jezik prestaje – u ono što je „neopisivo“ – i to od ranog jutra.

Tugu nazivam drugačijim imenima dok slušam o željama i krivicama koje muče moje pacijente, misterijama koje nagriza-ju rupe u njihovom sopstvu nagrđujući i obogaljujući im telo, iskustvenim ranama koje se ponovo otvaraju za dobrobit duše koja se čisti.

Duboko u sebi, ljudi su luđi no što bi to sebi ikada priznali. Saznate kako se plaše da će ih neko pojesti ili ih zabrinjava žudnja da pojedu druge. Takođe, u jednostavnijim slučajevima, zamišljaju kako će eksplodirati, implodirati, raspasti se ili biti zaposednuti duhovima. Svakodnevno su prožeti strahom od spoznaje da njihovi ljubavni odnosi, između ostalog, uključuju razmenu urina i izmeta.

No, i pre nego što je išta počelo, ja sam uživao u tračevima, što je kvalifikacija od suštinske važnosti za moj posao. Sada imam priliku da se naslušam svega i svačega, cela reka ljudskog otpada sliva se u mene, dan za danom, godinu za godinom. Kao i mnogi modernisti, Frojd je poseban značaj pridavao ljudskom otpadu; može se nazvati prvim umetnikom „smeća“ budući da je smisao pronalazio u onome što svi obično odbacujemo. Prljav je to posao, upoznavati izbliza ljudsku dušu.

Trenutno se u mom životu dešava nešto posebno, gotovo incest, koji se ničim nije dao predvideti. Moja starija sestra Mirijam i moj najbolji prijatelj Henri zagrejali su se jedno za drugo. Životi svakog od nas ponaosob izmenjeni su, zapravo uzdrmani, ovom nezamislivom vezom.

Kažem nezamislivom jer su oni dvoje sasvim različitih ljudi koje niko ne bi ni pomislio da spari. On je pozorišni i televizijski reditelj, britki intelektualac koji gaji strast prema govorništву, idejama i novotarijama. Ona ne može biti neotesanija, premda su je uvek smatrali „bistrom“. Poznaju se godinama: Mirijam je ponekad sa mnom odlazila na njegove predstave.

Pretpostavljam da je dugo čekala da je izvedem; trebalo mi je malo duže da to primetim. Iako zna da bude vrlo naporna – izdaju je kolena i teško nosi sve veću kilažu – prijalo joj je da izađe iz kuće i ostavi malo decu i komšije. Obično joj bude dosadno i ništa je ne oduševljava. U pozorištu joj se dopadne sve osim predstave. Najviše joj se sviđa pauza, gde bude pića, cigareta i vazduha. Delim njeno mišljenje. Gledao sam mnogo loših predstava, ali su neke imale sjajne pauze. Što se Henrija tiče, on obavezno zadrema u roku od petnaest minuta od dizanja zavese, pogotovu ako je reditelj neki njegov prijatelj, spustivši mi čupavu glavu na rame i tiho mi brboćući na uvo kao kakav zagađeni potok.

Mirijam je znala da Henri njeno mišljenje nikad ne uzima za ozbiljno, ali se nije plašila ni njega ni njegove nadmenosti. Za Henrija se govorilo, a naročito za njegova dela, da čovek mora da ga hvali dok i sam ne pocrveni da bi uopšte s njim započeo razgovor. Mirijam nije umela da hvali ljude: smatrala je to izlišnim. Čak je volela da podbada Henrija. Jednom prilikom, u foajeu, posle neke postavke Ibzena ili Molijera, a možda je to čak bila i opera, izjavila je kako je predstava predugo trajala. Svi su oko nje zadržali dah, dok Henri nije dubokim glasom promrmljao kroz sedu bradu: „Biće da je to zato što je tačno toliko vremena bilo potrebno da od početka stignu do kraja.“

„Pa, samo kažem da su kraj i početak mogli da budu malo bliže jedno drugom“, glasio je njen odgovor.

Sada se između njih dvoje nešto razvija – i mnogo su bliži nego ranije.

Ovako se to desilo.

Ako Henri nije na probama ili predavanjima, onda u vreme ručka došeta do mene, kao što je to uradio i pre nekoliko meseci, pošto je prethodno pozvonio Mariji. Marija, sporih pokreta, ljubazna, koju je lako šokirati, čak prestraviti – isprva je bila moja čistačica, ali je sada žena na koju se u svemu oslanjam – u prizemlju mi sprema ručak koji volim da pojedem kad završim s poslednjim prepodnevnom pacijentom.

Uvek se obradujem Henriju. U njegovom društvu mogu da se opustim i ne radim ništa posebno. Mislite vi šta hoćete, ali mi psihoterapeuti imamo veoma dugo radno vreme. Prvi pacijent mi ponekad stiže i u šest ujutro, i tako se ređaju do jedan. Posle toga ručam, poradim na beleškama, prošetam ili odremam, dok ne dođe vreme da rano predveče ponovo krenem sa slušanjem.

Čujem mu glas kako brunda za stolom iza vrata koja vode u dvorište još pre no što se približim kuhinji. Njegovi monolozi su prava tortura za Mariju, koja ima tu nesreću da ozbiljno shvata sve što ljudi izgovore.

„Kad bi samo mogla da me razumeš, Marija, videla bi da je moj život užasno poniženje, ništavilo.“

„Nije valjda? Gospodine Ričardsone, čovek kao što ste vi sigurno...“

„Kad ti ja kažem, umirem od raka a karijera mi je propala.“

(Kasnije će mi Marija došapnuti, zabrinuto: „Je l' on stvarno umire od raka?“

„Koliko znam, ne.“

„Je l' mu karijera propala?“

„Malo njih ima njegov renome.“

„Zašto onda govori takve stvari? Kakvi su to čudaci, ti umetnici!“

A on nastavlja: „Marija, moje poslednje dve produkcije, *Così* i moja verzija *Majstora i Margarite* u Njujorku, nasmr

su me smorile. Imale su uspeha, ali meni nisu donele nikakav izazov. Nimalo muke, ni trunke opasnosti da omanem. A meni upravo to treba!“

„Nije valjda!“

„Onda mi još sin dovede u stan ženu lepšu od Jelene Trojanske! Svi me mrze – stranci mi pljuju u usta čim zinem!“

„Oh, ne, ne, ne!“

„Pogledaj samo novine! Mrze me više nego Tonija Blera, a njega prezire čitav svet.“

„Jeste, užasan je, svi kažu, ali vi niste izvršili invaziju niti ste dozvolili mučenja u Gvantanamu. Vas ljudi vole!“ Pauza. „Nego šta, eto, znate vi to i sami!“

„Ne želim ja da mene vole. Želim da žude za mnom. Ljubav je sigurnost, a žudnja je prava stvar. *Dajte mi je u velikim količinama*... Gadno je to – što si sposobniji za seks, manje si sposoban za ljubav, onu čistu. Niko me, sem tebe, ne razume. Da li je kasno, šta misliš, da postanem homoseksualac?“

„To se ne bira, gospodine Ričardsone. Nego, morate da popričate s doktorom Kanom. Sad će on, samo što nije.“

Vrata koja vode u moju bašticu s tri drveta i mini-travnjakom bila su otvorena. Napolju je na stolu stajalo cveće a Henri je sedeo izbačenog stomaka – zgodno jastuče na kom je mogao da odmara ruke kada se ne češe. Na kolenima mu je sedeo moj sivi mačak Marsel, kog mi je poklonila Mirijam, mačor koji je svuda gurao nos i kog sam redovno morao da izbacujem iz ordinacije.

Pošto je već progutao pola boce kvalitetnog vina – „Mislim da ovo belo uopšte ne sadrži alkohol!“ – Henri je pričao sam sa sobom, to jest nabacivao je slobodne asocijacije preko Marije, koja je verovala da vode dvosmeran razgovor.

Prao sam ruke u kuhinji. „Hoću da se napijem“, čuo sam ga kako govori. „Protraćio sam život pokušavajući da budem pristojan. Zašao sam u godine kad se žene u mom prisustvu

osećaju bezbedno! Alkohol mi diže raspoloženje – tačnije, svakome diže raspoloženje.“

„Stvarno? Ali zar mi niste rekli, kad ste ušli, da su vas zvali iz Pariske opere?“

„Ti bi angažovali svaku šušu. Marija, svestan sam da ti voliš kulturu mnogo više nego ja. Ne izbivaš s jeftinih mesta u pozorištu i svakog jutra čitaš u autobusu. Ali kultura, to je sladoled, pauza, sponzori, kritičari i jedni te isti smoreni prefinjeni guzeranti koji ništa ne propuštaju. Postoji kultura koja ne vredi ni cvonjka, i onda mrak. Samo izađi iz Londona ili uključi TV i eto ih! Sve same rugobe, čistunci, pohotljivci, glupaci i ljudi poput Blera koji govore kako ne razumeju savremenu umetnost, a naš budući kralj Čarls Seronja žurno jaše u prošlost. Nekada sam mislio da je kulturom moguće spojiti prost i uzvišen svet. Možeš li ti meni da poveruješ? Oh, Marija, znao sam ja da je mom životu odzvonilo čim sam počeo da slikam akvarele...“

„Barem ne zarađujete za život perući toalete. Hajde, probajte ovaj paradajz. Zinite i nemojte da ispljunete!“

„Mmm, vrlo ukusno! Gde si ga nabavila?“

„U supermarketu. Uzmite salvetu. Sve vam je palo na bradu. Počeće muve da se skupljaju oko vas!“

Briše ga salvetom. „Hvala, mama“, on joj zahvaljuje. Podigao je pogled kad sam seo za sto. „Džamale“, rekao je, „prestani da se kliberiš i reci mi: jesi li skoro čitao *Simpozijum*?“

„Pst, nevaljalče, pustite doktora da jede“, rekla je Marija. „Nije stigao ni koricu hleba da stavi u usta.“ Na tren sam pomislio da će ga klepiti po ruci. „Doktor Kan se od jutros naslušao svakakvih priča. On tako ljubazno sluša sve te ljude koje bi, zapravo, trebalo strpati u ludnicu i lancima ih vezati. Kako neki umeju da budu drski! Čim otvorim vrata, čak i oni najfiniji vole da me zapitkuju o doktoru. Te gde letuje, te gde mu je supruga... Ništa od mene ne izvuku.“

Prionuli smo na ručak. Kako se i očekivalo, Henri nije zatvarao usta. „Putujemo s lešom u prtljagu.“ Ibzen je time hteo da

kaže kako su mrtvi – mrtvi očevi, zapravo živi mrtvaci – isto tako moćni, čak i moćniji od onih živih.“

Promrmljah: „Sačinjeni smo od drugih.“

„Kako onda ubiti mrtvog oca? Čak bi i krivica bila stravična, zar ne?“

„Verovatno.“

Nastavio je: „Ibzen je tako realno napisao ovu dramu. Kako simbolično predstaviti jednog duha? Ima li uopšte potrebe?“ Kao što je često radio, Henri se nagnuo da uzme zalogaj s mog tanjira. „Ovaj prijateljski čin agresije sigurno znači“, kazao je podigavši zrno pasulja, „da sam čovek koji bi voleo da s tobom podeli tvoju ženu?“

„Tako je. Slobodno se posluži.“

Ako je razgovor, kako kažu, seks bez skidanja, Henriju je lud provod zagarantovan; ovakvo njegovo teatralno blebetanje za ručkom bilo mi je zabavno i opuštalo me je. Kad je Marija pošla da opere suđe, a Henri i ja ostali da pregledamo sportske stranice i da posmatramo leju lelujavih suncokreta koju je moj sin Rafi zasadio uza zadnji zid malenog dvorišta, žar mu je malo zgasnuo.

„Znam da ne radiš u vreme ručka. Jedeš salatu. Piješ vino. Naklapamo koješta ili barem ja naklapam. Ti samo prokomentarišeš *Mančester junajted* i stanje uma igrača i menadžera, i onda odeš u šetnju. Ipak me saslušaj.“

Znaš koliko mrzim da budem sam. Tišina me izluđuje. Srećom, moj Sem živi sa mnom već skoro godinu dana. Naš odnos se preporodio otkad je shvatio da ne može da plaća rentu i račune. To derište je imalo najbolje obrazovanje koje se dalo platiti novcem njegove majke.

Detinjstvo je proveo ne odvajajući se od elektronskih naprava, a možda sam ti to i rekao, sad mu dobro ide treš televizija, radi za neku produkcijsku kuću specijalizovanu za obogaljene i plastičnu hirurgiju. Kako to zovu, kanal sa saobraćajkama?

Znaš li šta mi je rekao pre neki dan? 'Čale, zar ti ne znaš? Doba uzvišene umetnosti je prošlo.'

„I ti mu veruješ?“, pitao sam.

„Kakav je to bio žestok ujed, pola života mi je istrgao zubi-ma! Sve u šta sam verovao. Kako to da oba moja deteta mrze finu kulturu? Liza je virtuoz čistunstva, živi na mahunarkama i filtriranoj vodi. Siguran sam da su joj i vibratorji organskog porekla. Jedno večer sam je odvuкао u operu i čim smo se, uzdišući, spustili na plišana sedišta, počela je da se kliberi i blesavi, toliko joj je sve izgledalo 'rokoko'. Kladio sam se sam sa sobom koliko će proći pre nego što izgovori reč 'elitistički'. Morala je da me napusti na pauzi. A moje drugo dete obožava kič!“

„Pa?“

Nastavio je: „Momak je barem zdrav, živahan, i ne baš tako glup kakvim se predstavlja. Došao je da živi kod mene i dovodi mi svoju devojku kad je ova u Londonu. Ali viđa se i sa drugim curama. Odemo u pozorište, restoran, a on muva nove ženske preda mnom. Znaš da sam razmišljao da u nekoj dalekoj budućnosti postavim *Don Đovanija*. Ležim tako u sobi pored njegove, sa slušalicama na ušima, i vapim za tim Đovanijem, pokušavam da ga sagledam. A Sem skoro svake noći vodi ljubav. Uveče, u pola noći, pa onda ujutru, za dobar početak dana. Sve čujem, čujem i preko slušalica. Ne mogu da se odbranim od tog silnog stenjanja, od te njihove ljubavne muzike lišene straha i preranih ejakulacija koje su mene mučile kad sam bio mladić, a bogami i kao sredovečan muškarac.

Onda za doručkom vidim te njegove devojke i povezujem im lica s glasovima. Najčešće dolazi jedna koja 'piše' za modne časopise, s ćubom natapirane plave kose. Nosi papuče na visoke štikle i crvenu satensku kućnu haljinu koja se rastvori baš kad treba da prodrem kašikom u barenu jaje. Za jedan poljubac takve ženske čovek bi potopio crkvu sv. Marka i spalio stotinu Vermera, ako ih uopšte ima toliko. Ovo je“, završio je, „pakao svoje vrste, čak i za zrelog muškarca kao što sam ja,

koji je navikao na udarce sudbine i jaše napred kao krstaš na braniku umetnosti.“

„Vidim.“ S komičnim preterivanjem, imitirajući mene s pacijentom, dodao je: „Šta vi kažete na to?“

„Dođe mi da puknem od smeha.“

„Čitam te savremene knjige da vidim šta se dešava. Ni lud ih ne bih kupovao, nego mi ih izdavači sami šalju, a one vrve od seksa. I to ne od običnih uživancija, prijatelju moj, nego onih koje uključuju žene u telu muškarca, sve tako nešto, ljude koji piške jedni po drugima, ili se oblače u maskirne uniforme i pretvaraju se da su srpski gerilci, i još gore. Ne bi verovao šta sve tamo ima. Pitanje glasi da li to neko zaista radi? Mada, ne znam da li bi mi ti rekao.“

„Radi, radi, nego šta“, nasmejao sam se.

„Sveca mu“, kazao je. „Sad mi treba nešto da smotam. Pušio sam cigarete, ali sam batalio. S porocima mi nestade i uživanje. Ne mogu da spavam, a od pilula mi je muka. Je l' možeš nešto da mi nabaviš?“

„Henri, samo fali da postanem još i diler. Imam ja svoj posao.“

„Znam, znam... Nego...“

Nasmešio sam se. „Hajde. Idemo u šetnju.“

Krenuli smo zajedno ulicom, on za glavu viši od mene i za trećinu širi. Ja sam bio odeven uredno, činovnički, s gelom u kratkoj kosi; obično sam nosio košulje s kragom i sako. On se gegao u svojoj prevelikoj majici, sav raspojasan. Dok je hodao, činilo se kao da mu na svakom koraku nešto ispada. Cipele je nazuo bez čarapa, ali ipak nije došao u šorc, barem ne tog dana. Vraćao se u svoj stan na obali reke s naramkom knjiga bosanskih romanopisaca, beležnicama poljskih pozorišnih reditelja, američkih pesnika i novinama kupljenim na Holand park aveniji – *Mond*, *Korijere de la sera*, *Pais*.

Prteći tako svoju atmosferu sa sobom, Henri je obilazio komšiluk kao da živi na selu – odrastao je u jednom mestašcu u

Safoku – neprestano dovikujući ovome ili onome s druge strane ulice i često im se pridružujući da porazgovaraju o politici ili umetnosti. Njegovo rešenje za činjenicu da u Londonu sada malo ko govori razumljivim engleskim bilo je da nauči svačiji jezik. „Jedini način da se čovek snađe u ovom kraju jeste da govori poljski“, nedavno je izjavio. Takođe je sasvim dovoljno savladao bosanski, češki i portugalski da ne mora da urla tražeći uslugu po barovima i radnjama, kao i nekoliko drugih evropskih jezika kojima se služio čisto da se u sopstvenom gradu ne bi osećao kao marginalac.

Ja živim na istoj stranici imenika još otkako sam napustio roditeljski dom. U vreme ručka volim da prošetam dva kruga oko teniskih terena kao sav trudbenički svet. Jednom sam čuo kako je neko ovaj kraj, između Hamersmita i Šepards buša, nazvao „kružnim tokom oko jada i bede“. Neko drugi je natuknuo da bismo mogli da se pobratimimo s Bogotom. Henri ga je nazivao „velikim bliskoistočnim naseljem“. Ovde je nesumnjivo oduvek bilo čupavo: u XVII veku, nakon vešanja u Tibernu nedaleko od Marbl arča, tela pogubljenih bi donosili u Šepards buš radi izlaganja u javnom parku.

Sada je taj kraj bio mešavina prilično bogatog sveta i sirotinje, uglavnom nedavno pridošlih emigranata iz Poljske i islamskih zemalja Afrike. Oni imućni žive u kućama na pet spratova koje mi izgledaju još uže od džordžijanskih kuća severnog Londona. Sirotinja živi u istim takvim kućama, samo izdelfenim na pojedinačne sobe, gde na simsovima prozora čuva mleko i vetri patike.

Novopristigli emigranti, s čitavom svojom imovinom u plastičnim kesama, često spavaju u parku; noću zajedno s lisicama kopaju po kantama u potrazi za hranom. Na pločnicima prosjače alkoholičari i s uma sišavši večito se raspravljajući; dileri drogom čekaju na biciklima na svakom uglu. Počele su da se otvaraju nove delikatesne prodavnice, agencije za prodaju

nekretnina i restorani, takođe i kozmetičarski saloni, što sam doživeo kao povoljan znak da kućama raste cena.

Kad god bih imao više vremena, voleo sam da prošetam kroz pijacu na Šepards bušu gde duž trotoara kod stanice Goldhok čekaju automobili s unajmljenim vozačima. Zabrađene žene s Bliskog istoka pazare na pijaci, gde se mogu kupiti debele bale živopisnih tkanina, cipele od krokodilske kože, drečavo donje rublje i nakit, piratski CD i DVD diskovi, papagaji i putne torbe, kao i svetleće 3-D slike Meke i Isusa. (Jednom su me u Marakešu pitali jesam li ikad video išta slično ovom drevnom gradu. Nisam mogao a da ne odgovorim kako sam izgleda toliki put prešao samo da bih se podsetio pijace na Šepards bušu.)

Teško da bi se Goldhok roud ikome dopao, ali je zato Aksbridž roud, samo deset minuta udaljen, bio druga priča. Na izlazu iz pijace kupio bih falafel pre no što izađem na ovu široku zapadnolondonsku ulicu s karipskim, poljskim, kašmirskim, somalijskim radnjama. Pokraj policijske stanice nalazi se džamija kroz čija se otvorena vrata vide nizovi cipela i muškarci u molitvi. Iza nje se nalazi fudbalski teren *Kvins park rendžersa* na koji sam ponekad dolazio s Rafijem, gde bismo se uvek samo razočarali. Skoro su izrešetali jednu od tih radnji. Ne tako davno jedan dečak na biciklu projurio je pored Džozefine i oteo joj telefon iz ruke. Ali inače, premda prometan, ovaj kraj je prilično miran, i svi nečim trguju i bave se nekim šemama. Čudilo me je da nema više kriminala s obzirom na to koliko su svi sastojci zapaljivi.

Imao sam želju, do tada neostvarenu, da živim raskošno u najsiromašnijem i najmešovitijem delu grada. Šetnja ovim kvartom uvek bi me razveselila. Ovo nije bio geto: geto su bili Belgravija, Najtsbridž i delovi Noting hila. Ovde je London bio svetski grad.

Pre no što smo se rastali, Henri je kazao, „Znaš, Džamale, nešto najgore što može da se dogodi glumcu jeste da stane na daske i umesto uzbuđenja oseti samo dosadu. Radije bi se

nalazio na bilo kom drugom mestu, a scena oluje ga tek čeka. Reči i gestovi su mu prazni, a zar se to može sakriti od publike? Priznaću ti nešto, iako mi to teško pada i stid me je. Dosta mi je šema za jednu noć. Zar te ne užasavaju tela nepoznatih ljudi? Premda nisam čestito spavao s nekom ženom već pet godina.“

„To je sve? Apetit će ti se vratiti. Znaš i sam.“

„Prekasno. Nije li tačno da osoba koja nije sposobna za ljubav i seks nije sposobna ni za život? Mene već prati zadah smrti.“

„Taj zadah, to ti je od ručka. Zapravo, rekao bih da ti se apetit već vratio. Zato si se tako usplahirio.“

„Ako se ne vrati, zbogom živote“, kazao je kliznuvši prstom preko grla. „Ovo nije pretnja, već obećanje.“

„Videću šta mogu da uradim“, reko, „povodom oba pitanja.“

„Pravi si prijatelj.“

„Zabavu prepusti meni.“

DRUGO POGLAVLJE

Rano je večer, moj poslednji pacijent nestao je u noći nakon što je pokušao da mi preda svoje breme.

Neko mi kuca na vrata. Zove me sin Rafi. Dečko živi nekoliko ulica dalje sa svojom majkom Džozefinom, i evo dojurio je na skuteru koji smo mu kupili u supermarketu, s portabl plej stejšn igricom, sličicama za tapkanje i fudbalskim dresovima u rancu. Oko vrata ima debeli zlatni lanac s kog visi znak dolara. Jednom prilikom mi je rekao da se oseća umorno ako ne nosi odgovarajuću odeću. Lice mu je glatko, tu i tamo umrljano, s ostacima hrane oko usana. Kosu mu je mati ošišala na žilet. Dodirujemo se pesnicama i razmenimo tradicionalni pozdrav srednje klase – „Jo, brate – š’a ima!“

Dvanaestogodišnjak je, pokušava da izmakne lice kad me vidi, pošto je baš zgodne visine za grljenje, samo ne zna kud bi s glavom. Poželim da ga poljubim i stegnem, napast malu, da osetim miris njegovog dečakog tela i oborim ga na zemlju da se rvemo. Glava mu je puna svakakvih gluposti, migolji se i batrga dok njegov otac, presrećan što ga vidi, nadobudno kaže: „Zdravo, dečko moj, danas si mi nedostajao, šta si radio?“

Odgurne me. „Beži, ne diraj me, dalje šape, matori – batali to!“